

culoarea pielii, purtindu-și partenera ușor, ca pe o ofrandă delicată, fragilă, ne conving de povestea lor dansată pe inflexiuni sonore prelungi, acompaniată de confesia melancolică a oboiului (Teatrul Academic de Stat de Operă și Balet al R.S.S. Lituanene).

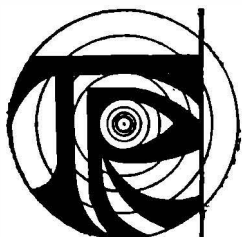
Și din nou altă atmosferă, în **Adagio** din **Legenda iubirii**, balet creat de celebrul coregraf Iurii Grigorovici pe un libret inspirat de opera omonimă a lui Nazim Hikmet, muzica Melikov; fiurul de tensiune puternică, pasională, transmis de Valentina Ganibalova și Igor Petrov (balerini ai Teatrului „Kirov”, Leningrad), plastica agitată, cu treceri de la poze statice la mișcări abrupte, deseori acrobatică, și încheștarea lor dramatică.

Adagio din baletele **Spartacus** și **Facerea lumii**, în viziunea coregrafică a lui Valentin Elizariiev (muzica Haciaturian; A. Petrov), cu pronunțatul lor caracter modern. Minunatul cuplu de balerini din Bielorusia, Natella Dadișkiliani, subțire,

unduoasă, cu mușchi prelungi, efilați, și Vladimir Komkov, trup superb, puternic, sculptural, impresionantă alăturare, unul lângă celălalt, de forță și grație, cu mișcările lor îndrăznețe, de o plastică neruoasă, ce solicită alți centri de echilibru decât cei, cartezieni, ai baletului pur clasic. Mereu alt chip al dansului. Celebrul dans ucrainian **Gopak**, în transcripția coregrafică a lui Rostislav Zaharov, pe muzică de Soloviov-Sedoi; Aleksandr Koreniok, tânăr solist al Teatrului de balet din Odessa, irumpind pe scenă, în bluză albă cusută cu fir de aur și pantaloni largi de mătase albastră, într-o cascadă de salturi vijelioase, mereu alte neverosimile salturi.

Și, în finalul serilor, din nou Nina Stoian, cu Sergel Blonski, cuceritori în **Ape de primăvară** (muzica Rahmaninov, coregrafia Asaf Messerer), un imn adus tinereții, jubilant, radios ca o zi de primăvară.

Tea PREDA

Despre... suflet

Piesa lui Octavian Sava **Fericirea noastră cea de toate zilele** ne propune un dialog „de suflet” — despre viață, despre felul în care ne-o construim fiecare dintre noi, despre bucurii și neazuri, despre mulțumirea și nemulțumirea născute din propriile opțiuni. Destinele eroilor ilustrează mentalități de viață diferite. demonstrația autorului susținând ideea împlinirii nu prin căutarea încrîncenată, egoistă a fericirii, a reușitei cu orice preț, ci prin acordul cu lumea, cu cei din jur, prin puterea și bucuria de a te dărui mereu. Idei generoase, adevăruri incontestabile, și totuși piesa nu convinge pe deplin, vinovată fiind o anume rigiditate în construcția personajelor, uscăciunea didacticistă a argumentării.

Irina Petresou, Anca Neculce, Eugenia Maci, George Constantin, Mircea Albuлесcu, Mitică Popescu, Dan Condurache ș.a., sub conducerea regizorală a lui Dan Puican, realizează un spectacol clar, echilibrat, dar fără deosebite virtuozități artistice.

Tot despre suflet, despre arta de a fi fericit, de a trăi frumos, ne vorbește și

Martin Ștefan în **Văd ceea ce nu vezi**, în regia lui Helmuth Helsdorf, de la Radioteleviziunea din R.D.G., în colaborare cu Dan Puican. Cu ochi de moralist — dar fără asprimi moralizatoare — dramaturgul cercetează „ticurile” vieții contemporane, grija exagerată pentru o înlesnire materială ce tinde să facă uitată nevoia vitală de echilibru sufletec. Nu sînt „buni” și „răi” cei care se înfruntă, ci sînt oameni obișnuiți, cu visuri și aspirații obișnuite, puși în situația de a-și cîntări aceste visuri și aceste aspirații și a le constata lipsa de anvergură.

Valeria Seciu, Mircea Albuлесcu și Mitică Popescu, interpreții rolurilor principale, își descifrează cu sensibilitate partiturile, drumul fiecărui erou către sine însuși, către propriul adevăr. Demn de relevat este limbajul artistic unitar, armonios, ce dă adîncime și substanță comunicării între personaje.

★

Surprinzător de mic este numărul premierelor difuzate de teatrul radiofonic în ultimele luni: de la două, chiar trei titluri săptămînal, așa cum erau obișnuiți fideli ascultători ai emisiunii, la două, chiar trei săptămîni fără nici un titlu nou. Am putea presupune — ca explicație a slăbirii ritmului — efortul unei selecții mai riguroase în alcătuirea repertoriului, dar, din păcate, programul difuzat infirmă supoziția. Ne rămîne doar să credem într-o vacanță prelungită, căreia îi va urma, totuși, reluarea efectivă a stagiunii.

Cristina DUMITRESCU